

kommer os. Men ville de gribe ind og udgive Pengene paa Samfundsomraader, som komme hele Samfundet ved, er det, vi blive nødte til at tale med; thi de Herrer ville vel indrømme mig, at en Ting er der paa det militærifliske Omraade, som de ikke kunne borttage fra Befolkningen og det er den personlige Videlse. Den kunne de ikke kjøbe, eller betale med deres Penge. Derjom det kunde blive indrettet saaledes, at de Herrer for deres Kapitaler kunde anlægge Fæstninger og selv forsvare disse Fæstninger uden nogenomhelst Fordring til de Iffebesiddende om at være med at forsvare dem, kunde der maaste være en lille Smule Mening i, at de Herrer fordre deres Indkomststat anvendt til militærifliske Diemed, som ikke paaførte Nogen Videlser, og hvorved de undgik at bringe Landet i Konflikt, i politisk Forvikling med Ublandet. Naar de selv paatog sig Forvaret af disse Fæstninger og Anvendelsen af disse Vaaben og paatog dem de Videlser, dette vilde medføre, kunde der være Tale om, at de Herrer burde have Ret til at fordre en saadan Anvendelse af deres Kapitaler i det Samfund, hvori de have Ret til at leve ligesaa godt som vi. Men saalænge de ikke ville gaa ind paa det, maa de Herrer tillade, at vi Andre sige, vi kunne ikke være med til, at de Herrer's Kapitaler blive anvendte, hvad enten det er i Form af Indkomststat eller noget Andet, i Diemed, som kunne bringe Samfundet til at udvikle sig paa en Maade, som vi ikke kunne være tjente med. Jeg hævder altsaa, at hvilken Bestatning de Herrer end vælge, vil det altid blive den produktive Arbejder, der i Virkeligheden kommer til at betale. Den, som arbejder paa at frembringe Samfundsværdier, ham vil det i sidste Instants være, som er Ophavet til Værdierne, og ham er det, som følger det Hele gaar bort fra, og derfor have de Herrer ingenomhelst Ret til at fordre fortrinvis Anvendelse af Statter eller Kapitaler i de bestemte Diemed, de fortrinvis ønske, navnlig naar disse Diemed efter vor Mening ere ruinerende for Folket og Landet. Nu skulde man jo tro, naar man hører de Herrer Militære og deres Benner tale om Arbejdervenlighed i det Hele taget, om deres humane Tankegang overfor Befolkningen, at de, som jo have til Opgave, saalænge de ere ved Roret her i Landet, at styre og lede Statens Anliggender, bød den øvrige Del af Befolkningen ikke saa ganske Lidt, da de selv forlange saa Meget til det, som de sætte som det Høieste, saa Meget som det paa nogen Maade er muligt for Befolkningen at bære og i endda Lidt til. Men hvad er det saa de Herrer hyde den almindelige

Del af Befolkningen, som maa bidrage til at bære disse kolossale Byrder til Militæruddgifter? Jeg henleder Opmærksomheden paa, at Regeringen for nogle Aar tilbage bød os et Alderdomsforsørgelsesforslag. Det skulde være et af de afgangede Ben, som man kaster til den sultne Hund, for at den skal blive ved at følge sin Herre. Men det virkede ikke saaledes, som de Herrer havde tænkt. Arbejderne ere heldigvis i Forbindelse med andre frivillige Mand i forskjellige Samfundsklasser komne til en klar Erkjendelse og Forstaaelse af, hvad der skal til, hvis Samfundsondet skal afhjælpes, og dette Forslag blev derfor viist tilbage som et Forslag, der kun vil tage fra den Fattigste og give til den bedre Stillede. Og samme Form og samme Indhold have alle de Forslag havt, som ere blevne forelagte til Fordel for den fattige Del af Befolkningen, der maa bære Byrderne til de militære Udgifter, alle de Forslag, der ere blevne foreslaaede her fra den nuværende Regering. De bød os en Arbejdsløshedslov, da Nøden var størst. Men hvad var denne Lov? Et Stykke Finantslov, ved Hjælp af hvilket de søgte at gennemføre Ting, som de under andre Forhold ikke kunde faae gennemført i dette Thing, hovedsagenlig militære Foranstaltninger, og vi ville maaste, hvis vi kunne tro Behudelserne, der ere komne frem under Behandlingen af foregaende Love, snart ogsaa faae et Forslag til Understøttelse til Sygekasser. Jeg har allerede haft Veitighed til at bemærke tidligere, at jeg føler mig overbevist om, at dette Lovforslag lige saa lidt som noget tidligere vil bøde paa den egentlige Nød i vort Samfund, eller bidrage til at affkaste Fattigdommen i dette Ords egentlige Forstand, men at det kun bliver et Forslag, som vil støtte dem, der ere noget bedre stillede end de Fattigste i vort Samfund. Nei! Naar man skal tale om, hvad de Herrer forlange til deres Formaal, det, som de interessere sig for, og man saa hører, hvorledes det, som vi forlange, bliver betegnet som Opløb mod Statskassen, hvad er det saa vi forlange? De mest bestedne Ting have vi forlangt til Fordel for de Fattige. Mon det skulde være Opløb mod Statskassen? Det, som de Herrer forlange, er Hundrede Tusinder af Kroner til militærifliske Foranstaltninger. Mon det ikke turde have samme Virkning, naar de forlange og tage disse Penge, hvis de ikke faae Lov at faae dem, at vi snart ville naa Statskassens Bund og snart se vort Lands økonomiske Ruin, mon det ikke skulde have den Virkning i langt større Udstrækning, end hvis vi fik de bestedne Fordringer opfyldte, som vi